

„Dobrá a krásná kniha je ta, která
plnými hrstmi rozsévá otazníky.“

Jean Cocteau

Milí čtenáři a spoluautoři,

sborník, který jste právě otevřeli, slaví třetí narozeniny! V numerologii se číslu „3“ přisuzují chápavost, vnímavost a bystrost. Tak tedy poslouchejte: bystří studenti pochopí zadaný úkol a vnímavě si pohrají s nekonečnými možnostmi krásného mateřského jazyka. A výsledek? Nechte se překvapit a ponořte se do světa žákovské a studentské fantazie. Přeji Vám příjemný čtenářský zážitek.

Milada Božeková

Děkujeme všem zúčastněným, kteří se podíleli na přípravě a vydání 2. ročníku sborníku „Co máme na jazyku“. **Tato publikace získala „Čestné uznání“ ve 37. ročníku Národní soutěže literárního projevu NÁŠ SVĚT ve IV. kategorii – kolektivy. Soutěž vyhlašuje Národní institut dětí a mládeže MŠMT Praha.**

KRAJSKÉ KOLO
Moravskoslezského kraje 2009/2010
I. kategorie

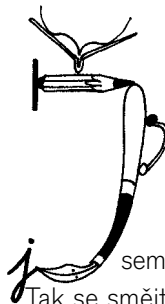

dyž jsem spatřil téma, na které mám psát, jedna z prvních věcí, jež mne napadla, byla, že mobil si přece nemůže psát deník. Z jednoho prostého důvodu, a to protože nemyslí. Poté mi ale došlo, že dnešní telefony v podstatě nemají daleko k počítačům, ty zase nemají daleko k primitivním robotům a ti jsou již jen krůček od opravdové umělé inteligence. Tudíž nějaký mozek (či jeho křemíkové zárodky) v tom mobilu opravdu je. To řeší první problém. Má další myšlenka se týkala absence rukou. Jak by mohl telefon psát, když nemá ruce? Ale hlavně čím by psal a na co? Mobil nemá kapsy, a proto si nemůže schovat propisovačku nebo nějaký sešit. I kdyby se k těmto věcem již jakýmsi záhadným způsobem dostal. Samozřejmě, mohl by si deník zapisovat do SMS, anebo rovnou do kalendáře. Ale to opět neřeší absenci horních končetin, kterými by písmena vyťukával do klávesnice. Pak mi došlo, jak jsem naivní. Vždyť i ta nejjednodušší A dokáže psát text pouze pomocí svého softwarového vybavení. Tedy ano, dospěl jsem k názoru, že si mobil deník psát může. Ale proč by to dělal? K čemu by mu byl seznam vzpomínek a zážitků, uložený v jeho paměti? Vlastně nemohu ani napsat doslova „zážitků“, jelikož nemá emoce. Vážně, zamyslete se někdy nad tím, co by pro Vás znamenaly (nebo spíše neznamenaly) Vaše vzpomínky. Kdyby jste neměli city? Těšili byste se z nich? Plakali byste

nad nimi? Ne. Možná byste i chtěli, možná by to bylo Vaše přání. Vaše největší touha, ale bylo by Vám to znemožněno chybějícími emocemi. Nezdá se Vám lepší raději si nic nepamatoovat? Vyhnout se všemu tomu zármutku, který byste stejně necítili, protože byste necítili vůbec nic. To by byla spíše smrt v životě než cokoli jiného. Ale pak mi došlo, že si mobil deník píše. Nebo lépe řečeno, píše mu jej jiní. Od výrobců přes prodavače, prvního majitele, který jej polepil samolepkami, druhého vlastníka, jenž mu neprasknul displej, až k Vám. Píše, aniž by chtěl.

Ivo Saniter, 1. místo
Gymnázium, náměstí T. G. Masaryka 1260,
Frýdlant nad Ostravicí

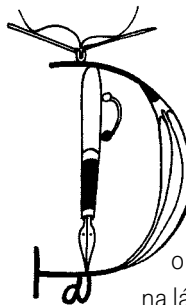

Jsem mobilní telefon. Přijde vám to směšné? Tak se smějte. Mně to nevadí. Já se na vás za to nebudu zlobit. Nemůže mě to mrzet. Nebojte. Nedomážu totiž nic cítit. Neznám strach, bolest nebo radost. Nemám vůli ani city. Existuji jenom proto, abych dělal, co mi přikážete. Ale nemusím toho litovat. Přemýšlíte někdy o mě? Když jenom tak ležím na vašem nočním stolku, když si mě dáváte do kapsy nebo když mnou praštíte o zem. Přemýšlíte někdy? Asi ne. Já však o vás přemýšlím často. Téměř pořád. Někdy toho vím o vás víc než vy sami. Zním vaše přání a touhy, lidi, které milujete, i ty, co nenávidíte. Viděl jsem každý kousek vašeho oblečení, každý výraz vaší tváře. Přesto vám nerozumím. To, jak reagujete, je zvláštní. Pokud na mě stisknete jedno tlačítko, vím, co mám udělat. Jestliže jej použijete znovu, udělám zase totéž. U vás tomu tak není. Věci, které ve vás jenom vyvolají smích, vás jindy rozpláčou. V jednu chvíli máte někoho rádi a za okamžik se mu vyhýbáte. Já mám na všechno naučenou odpověď. Vy ne. Rozmýšlíte se, snažíte se na něco přijít. Připadáte mi tak komplikovaní. Pokaždé, když už si začínám myslet, že jsem ten váš systém rozluštil, uděláte něco nečekaného. Asi to nikdy nepochopím. Docela jsem se však o vás dozvěděl něco zajímavého. Vy si sami nerozumíte. Ano, je to tak. Pozoroval jsem vás tak dlouhou dobu, ale až teď mi to došlo. Nechápete sami sebe ani ty ostatní. Pro mě je to

vlastně dobře. Už se nemusím dál stydět, že vám proto neumím porozumět. Kdybych mohl něco cítit, nejspíše bych pocítoval úlevu. Byl bych šťastný kvůli tomu, že jsem jen obyčejný telefon. Tak mě nelitujte. Netrapte se proto, že jsem jen maličká plechová skříňka bez špetky emocí. Vždyť díky tomu jsem se vyhnul komplikovanosti tohoto světa. Měli byste mi spíš závidět.

Jarmila Kučerová, 2. místo

Gymnázium J. Kainara, Dr. E. Beneše 7, Hlučín

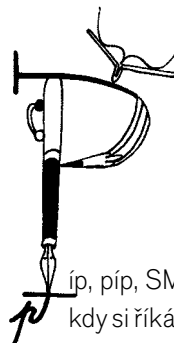

o svých čtrnácti let jsem nevěřila na lásku. Byla jsem přesvědčena, že jde pouze o jakousi náklonnost dvou duší... Život je ale plný překvapení! Nevím, jak se to stalo, nevím, kdy se to stalo, ale jednoho rána jsem se probudila a uvědomila si, že moje první myšlenka nesměřovala k tomu, co si obleču v takovém počasí, ale k jeho dokonalé tváři... Ano, zamilovala jsem se... Zjistila jsem, že autoři oněch romantických knih nelžou, když popisují, jak jim puká srdce, jak to bolí, když onu vysněnou osobu nemohou mít... Pocítila jsem to na vlastní kůži. Milovala jsem ho tak, jako on mně nikdy milovat nemohl. To jsem však tehdy nevěděla. Netušila jsem, že existuje až tak pevný vztah mezi ním a jeho bratrem... Čekala jsem rok. Rok jsem s ním trávila každý můj den, rok jsem mu věnovala každou svou myšlenku, rok jsem od něj poslouchala, že jsem jeho nejlepší kamarádka... A on po celý rok věděl, že ho miluji... Možná to ode mě bylo zbabělé. Možná jsem to neměla dělat. Asi to byla chyba... Ale tehdy jsem už neměla sílu. Nemohla jsem dále poslouchat, jak moc je zamilovaný do jedné mé kamarádky, se kterou jsme zrovna procházely menší přátelskou krizí. Té bolesti už bylo moc. A já jsem se rozhodla, že odejdu. Během pár měsíců jsem si zařídila studium na menší škole ve Spojených státech amerických a ani jsem si to pořádně neuvědomila, za pár dní jsem seděla na letišti vedle obrovského kufru,

rozhodnuta začít nový život s novými lidmi... A těm, kteří se mnou až do té chvíle trávili celý život, jsem říkala navždy: „Sbohem!“ Skoro všem. Všem až na něj, On nic netušil! Seděla jsem v letadle, zrovna jsem přilétala nad americkou pevninu, když mi zazvonil telefon: „Ahoj Emo! Víím, že mě asi budeš nenávidět, protože ti to říkám až teď, ale Kuba si už nějakou dobu vede deník v mobilním telefonu. Dal mi ho přečíst. On... Miluje tě, Emo! Nemohl s tebou ale být kvůli jeho bratrovi! Slyšíš mě? Je do Tebe zamilovaný!!! Dnes je mi čtyřicet let a jsem majitelkou firmy. S lidmi z mého původního domova jsem po tomto telefonátu všechny vztahy skončila. Nikdy jí to neodpustím! Nemám děti, rodinu. Je ze mě kariéristka. Jen občas, když sedím na zahradě, pláču. Pořád ho stejně miluji. Pořád to stejně bolí...

Johana Adamčíková, 3. místo

Gymnázium, Martinská čtvrť 1172, Frenštát pod Radhoštěm

„íp, pííp, SMS!“ hlásil poslušně můj mobil. Někdy si říkám, co by chudák mobil dělal, kdyby uměl vnímat jako člověk. Myslím, že by se radoval a smál některým hovorům a SMSkám. Podle mě by se občas až nehorázně vztekal, protože mí přátelé jsou někdy schopní mě doslova bombardovat zprávami. Už vidím, jak si ten můj chudáček malej plastový píše deníček.

Den první

Milý deníčku, dnes se stalo něco, co ti musím honem vypovědět. Poprvé jí napsal její vysněný kluk!!! Když si přečetla jeho zprávu, mimochodem přísně důvěrnou, byla radostí tak celá pryč, že mi zulíbala displej, až se mi z toho zavařily barvičky! No, uvidíme, co se z toho vyvrbí.

Den druhý

Drahý deníčku, to bys nevěřil, co se stalo! Ten zmetek jí včera psal. Byla to tak ohavná SMS, že ti ji sem nemůžu ani napsat! Však z toho chuděrka plakala, až mi málem vyplavila rozvody! Jediné, co pro ni můžu udělat, je to, že jí budu dokola pouštět oblíbené písničky. Ach jo!

Den třetí

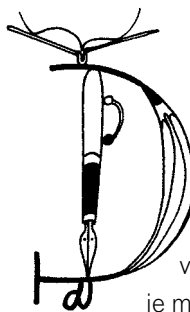
Denní statistika: 27 přijatých zpráv, 25 odeslaných zpráv, 3 zmeškané hovory.

Den čtvrtý

To je nehoráznost! Představ si, že mi pro samé trápení zapoměla dobít baterky! To už je vrchol! Promiň mi to, ale asi se za chvíli vyjijjjjůůů... „Tů, tů...? Vybit!“

To by bylo opravdu něco! Kdybych měla takhle vtipného mobilka, asi by mi bylo líto, že si s ním nemůžu povídat. Ten by mi dokázal zvednout náladu! Ale co kdyby se můj mobil dostal do rukou někomu, kdo by mi rád škodil? Takový mobil schovává leccjaká tajemství. Jen si představte kupříkladu nevěrného manžela, dopálenou manželku a zhrzenou milenku. Kdyby se jedné z těch dvou dostal do rukou mužův mobil, to by byl kolotoč! Nakonec je nejspíš dobře, že mobil neumí mluvit ani cítit. Víím, že by měl co vyprávět.

Markéta Krykorková, pochvala poroty
Gymnázium, Dukelská 1, Bruntál

vacátého čtvrtého prosince, to je mé datum narození. Toho dne mě vytáhli z krabice, dali mi baterii a simkardu, zmáčkli tlačítko, kterým mě oživují, a já jsem poprvé spatřil světlo světa. Byl jsem mladý a svěží, bez jediného čísla v kontaktech, bez jediné doručené zprávy. Moje majitelka mi ale slíbila, že se to brzy změní, a vzápětí opět zmáčkla to divotvorné tlačítko, čímž mě zase hezky uspala.

25. prosince mě čekal nelehký úkol uložit si do paměti na padesát nových čísel a taky si zapamatovat, kdy mám jak zpívat. Moje paní je velmi kreativní, takže kdykoliv jí přišla některá z mnoha zpráv, musel jsem jí to ohlásit žabím kuňkáním. Hovory mám zase oznamovat znělkou nějakého nekonečného seriálu a budík sólem na bicí. Za odměnu jsem dostal tapetu se sobem na lyžích, která se mi ale moc nelíbí. Snad jí panička brzy změní.

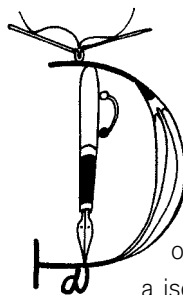
26. prosince – den velkých změn! Dnes panička vytáhla z mé krabice dlouhý kabel. Jeden konec zastrčila do otvoru, který mám na boku, a druhý do počítače. Vzápětí mou paměť ohromil přival nejnovějších hitů a dalších obrázků (jako by jich už nebylo dost!). Soba vystřídala nějaká vumělkovaná klučičí kapela a melodii ze seriálu rychlá písnička z vrcholu hitparády. Snad si to všechno dobře zapamatují!

Dnes ani nevím datum – jde to všechno pořád dokola. Každou chvíli mi někdo strká sluchátka a zase je vyndává. Tlačítka cvakají a blesk fotoaparátu je stále v pohotovosti. Cítím, jak mi ubývá síl. Můj displej svítí čím dál tlumeněji... volám o pomoc, že potřebuji novou energii, ale moje slabé pípání každý snadno přeslechne... už je pozdě a já se vypínám bez toho, aby někdo cokoliv zmáčkl...

Já žiju! Panička mě v tom nenechala a přispěchala mě zachránit společně s mou novou přítelkyní nabíječkou. Připojila mě do zásuvky a hned mě zachránil přívál nové energie. Šťastně jsem ji ohlásil, že už se nabívám, a doufal jsem, že mi teď dopřeje chvílku klidu, abych mohl načerpat nové síly, ale to se nestalo. Kolotoč začíná nanovo...

Kuňky, kuňk!

Hana Blažková, pochvala poroty
Gymnázium J. Kainara, Dr. E. Beneše 7/ 586, Hlučín

obrý den, jmenuji se Marek Prekl a jsem detektivem u kriminální policie. Zažil jsem již mnoho případů smrti, ale teprve teď se dostavil ten starší kolegy předpokládaný případ, který mi nedá spát. Před očima se mi pořád zjevuje obraz patnáctileté dívky, která leží u silnice jako pohozená hadrová panenka.

A jak to všechno začalo? Právě jsem měl pauzu na oběd, když mi mobil neobvyklým zapípáním ohlásil příchozí zprávu. Věděl jsem, od koho tato zpráva je a co znamená. Tuto melodii jsem měl nastavenou pouze u jednoho člověka. Ano, nemýlil jsem se. Obsah zprávy byl: Zhruba asi patnáctileté děvče ležící v příkopu mezi Hlučínem a Kozmicemi. Když jsem s týmem dojel na místo, obhlédli jsme okolí, nafotili tělo a nechali ho odvézt patologovi. „Marku,“ oslovila mě Markéta, „co si o tom myslíš? Jaká je příčina smrti? Nevidím žádnou střelnou ani bodnou ránu, známky uškrtení, nic“ ... „Nevím,“ odpověděl jsem zamyšleně, s tím už nám pomůže Patrik. Patrik zjistil, že byla otrávena, ale stále jsme byli na začátku. Přišly také výsledky z laborek. Robert zjistil, že je to speciální jed, který začne účinkovat až po hodině. A další zpráva od patologa Patrika. Naše dívčina byla dost brutálně znásilněna. A pak tu byl její mobil. Zkontroloval jsem příchozí a odchozí hovory,

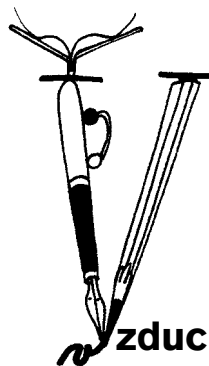
přijaté a odeslané zprávy a další složky. A pak...
Pak jsem to konečně našel!

Něco jako deník v mobilním telefonu. Ale pouze jedna věta každý den. 15. května: Od sedmi do desíti jsem byla na facebooku a psala jsem si se Snílkem. 20. května: Za tři dny mám narozeniny a Snílek mě pozval do cukrárny, abychom to oslavili. A byl jsem doma. Ano – měla narozeniny 23. května a v tentýž den jsme našli její tělo. Najel jsem si na facebook a pomocí jejího mobilního deníčku si našel jeho profil. A mám ho!

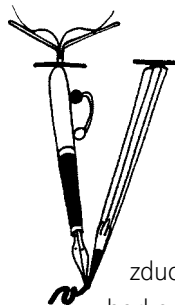
Ted' už budu v klidu spát. Tak tedy: Dobrou noc!

Anna Vitásková, pochvala poroty
Základní škola a mateřská škola, Opavská 222, Bohuslavice

KRAJSKÉ KOLO
Moravskoslezského kraje 2009/2010
II. kategorie

**zdech nad rozpáleným
asfaltem se tetelí horkem**

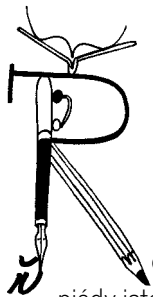

zduch nad rozpáleným asfaltem se tetelí horkem. Molekuly vody se slučují v jedinou kapičku, formují se a zrychlují, zanechávají za sebou tenkou lesklou stopu, procházejí elegantně úžlabinami, lehce se vyhýbají překážkám, téměř v dosahu svého cíle. Jediná vteřina trvá snad celou věčnost, ta vteřina, v níž se kapka odhodlá, odlepí se od povrchu a dopadne do prostoru na podlaze tramvaje. Starší muž vytahuje kapesník a obtírá dráhu, kterou ta slza potu vykreslila na jeho tváři.

Slunce žhne do poškrábaných skel, vyhřívá chlupatou látku sedaček a podněcuje další desítky kapek k cestě skápnutí na podlahu. Odhalená stehna sedících drží pevně při sobě, slepená a horká, pot zpod dlouhých sukni zvlhčuje sedadla. Všechna tekutina crkající zpod dlouhých vlasů se odpařuje, stává se součástí těžkého, přetěžkého vzduchu. Nádech a výdech. Nasátí par lidského pachu.

Je horko. Vzduch se tetelí nad rozpáleným asfaltem. Dveře se líně otevírají a bosé nohy v žabkách sestupují po schůdcích tramvaje. Polotekutá silnice páli skrz tenoučké podrážky.

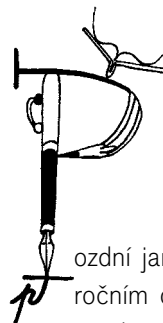
Každou chvíli mne ubývá, jak se postupně rozpouštím. Už se těším na léto!

Řeknu vám to upřímně – termín olympiády jste nevybrali nejšťastněji. Příští týden maturuji, procházím si svým prvním a snad i posledním „svatým týdnem“, to bych nebyla já, abych nenechala učení na poslední chvíli. A ono je to na jednu samá akce a schůze a zkouška. A potom, čímže se to ten vzduch tetelí? Nad jakým asfaltem? Propánakrále! Vždyť sotva včera jsem vyležela horečky, které mě zastihly s prvními kapkami deště tohoto týdne! Už jsem říkala, jaké jsem štístko? Polovinu onoho „svatého týdne“ se mi tetelil vzduch akorát v prázdné mozkovně, a když se tělo dokázalo na chvíli zvednout z lože a usednout k maturitním otázkám, začala se mi ta horká pára valit z uší, jak ji vytlačoval rostoucí skelet Máchy a Zahradníčka sadících jednodobé a dvoudobé rostliny mezi architekturu 20. století. Tu se rodina začala vyptávat, nemám-li v hlavě parní stroj, ale odbyla jsem je se slovy, že pan Stephenson a podobní čičmundové jdou mimo můj potenciální a již tak podivuhodný rozhled. Maturita nematurita. Vyrazila jsem si to dnes s deštníkem a kapesníkem do Ostravy trochu se ještě ochudit o čas a vězte, že nikde se nevlínil vzduch, žádný pejsek bolestně nevylostně poskakující na rozpálené vozovce. Leda bych se horkem již dočista zbláznila a celý ten nečas byl jen nejapným žertem. Fáty a morgány...

Linda Vlčková, 2. místo

Gymnázium M. Koperníka, 17. listopadu 526, Bílovec

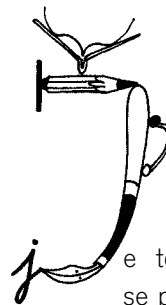
Pozdní jaro a hlavně léto je mým oblíbeným ročním obdobím. Většinu volného času trávím za slunečného počasí někde u vody. Bydlím na vesnici a centrem naší letní kultury je jez na řece. Všude se ozývá radostný křik cákajících se dětí. Dospělí si většinou smáčí nohy u břehu, povídají si a starostlivě pozorují své dovádějící ratolesti. Zmrzlinářský stánek „U Splavu“ je trvale obklopen hloučkem zákazníků, kteří se mohou rozhodnout, jakou sladkou dobrotu si mají pro svůj mlsný jazýček vybrat. Na zahrádkách posedávají za dlouhých večerů nadšení chlapi a grilující klobásy nebo opékající maso sdělují si nové výsledky fotbalových klání místních amatérských týmů. Myslím si, že mají všichni optimističtější náladu. Příhodu, které jsem byl svědkem jednoho parného dne loni v létě, si však zapamatuji nadosmrti. Jak se říká, „napsal ji sám život“.

Naší obcí vede v létě rušná cyklostezka. Nenáročný terén a dobrý povrch oceňují starší trénovaní sportovci i mladší rodinky s dětmi. Tenkrát jsme s rodinou oslavovali mé 15. narozeniny. Seděli jsme pod slunečníkem u jezírka, protože bylo ten den hrozné parno. Vzduch nad rozpáleným asfaltem se tetelil horkem, potili jsme se ve stínu. Naši příbuzní právě odjížděli, když jim ze zastávky autobusu vyběhl naproti mladý cyklista. Příbuzní rychle zastavili a vzápětí na nás začali

zuřivě mávat. Rozběhli jsme se k zastávce. Na zemi tam ležel asi 50letý muž, který se zdál být v bezvědomí. Jeho napohled dobře vybavené trekové kolo stálo opřeno o zábradlí. Mladý cyklista jej převrátil na záda a zavolal sanitku. Tep nenahtal. Můj děda a taťka začali provádět dýchání „z úst do úst“ a masáž srdce. „Klidně mu můžete zlomit žebra,“ povzbuzoval je mladý cyklista. Když muže otočili na bok, vykašlal hodně vody. Sanitka a policie dorazily z Frýdku za necelých 20 minut. „Operace se povedla, pacient zemřel,“ konstatoval doktor a ukázal nám fialové podlitiny na zádech neznámého. „Děkuji za spolupráci, zřejmě infarkt,“ dodal a uklidil oživovací „nádobíčko“.

Policie na místě byla ještě asi hodinu, pak muže odvezla pohřební služba. Byl to velmi smutný zážitek. Večer se přehnal nad krajem bouře a kapky deště smyly všechny stopy toho, že na tom místě zemřel člověk. Od té doby trávím horké dny spíše doma a všem známým doporučuji zařídít se podobně. Nerad bych si to zopakoval ještě jednou. Na závěr jedna špatná zpráva pro muže: infarkt myokardu je u nich pětkrát častější než u žen.

Michal Kaczmarczyk, 3. místo
Gymnázium, Frýdecká 689 /30, Český Těšín

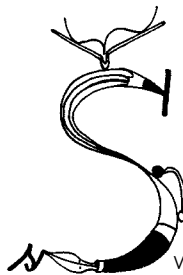

Je to zvláštní, být vzduch. Jen tak se procházíte a najednou zjistíte, že to už nejste vy. Vytrácíte se, každým dalším dnem i každou hodinou, každou minutou... z každým nádechem se měníme ve vzduch. Občas to bývá docela fajn – poletujeme nad rozpáleným asfaltem světa a tetelíme se horkem. Ú, jak úžasné je to horko! Asfalt neomezených možností. No tak, nevaž se, odvaž se! Tetelíme se nad žářem falešných hodnot, hodnot, které se na nás lepí a valí jako ten asfalt. To je on, ten náš krásný svět. Tetelíme se horkem nad asfaltem a sledujeme seriály. Naše substituční životy. Marrně se snažíme někoho milovat, ale není to láska. Substituční láska, to ano. Milujeme díky dobrému místu ve společnosti, díky penězům. A naše láska se často mění v živočišnou touhu. Vyhříváme se nad asfaltem postelí i sexuálních radovánek, které se pro nás mění v lásku. A naše substituční naděje – hloupé iluze o světě – iluze o asfaltu, že prý může být fajn. Ale neměl by svět být spíš trávou než asfaltem? Kam se tak náhle vytrácí příroda? Snad bychom potom nemuseli být líným egoistickým vzduchem, ale lehkým, bezstarostným vánkem, poletujícím lesem. A přesto se tetelíme nad asfaltem, budujeme vzdušné zámky a otrávení výpary z asfaltu vše vnímáme úplně jinak. Žijeme ve vlastním světě – světě iluzí. A svět každého z nás je trochu jiný. Tak vznikají teplé a chladné vzduchové fronty,

občas vytváříme dusno, i vichry jsme schopni ničit jako tornáda. Chladná s teplou frontou mezi sebou soupeří a v každé části naší „Asfaltové planety“ vítězí vína.

Vzduch nad rozpáleným asfaltem se tetelí a já se tetelím s ním. Co naplat, že po něm dříve projdou i lidé. Dnes nemohou, asfalt se jim lepí na boty a nedovoluje jim udělat jediný krok vpřed. Pohltí je svou žhavostí a neodbytností. Už není cesty zpět – jsme jen tetelící se, konzumní vzduch. Ale co, třeba se nad námi vznáší někdo velký pro vzduchovo-asfaltové mozky nepředstavitelný, který může jen díky nám dýchat...

Eliška Beranová, pochvala poroty
Základní škola a MGO, Školní 2, Bruntál

vítá. Okolní svět je ještě zahalen šedavým závojem, ale vrcholky stromů se již začínají barvit prvními slunečními paprsky. Vymetená obloha slibuje horký letní den. Kouknu na svého věrného kamaráda. Ten mi pohled se širokým úsměvem oplátí. Taky už se nemůže dočkat. Čas plyne, slunce se na obloze posouvá čím dál výš. A je to tady, konečně. Už svítí i na nás a naši silnici. To je slast! Cítím, jak mi sluneční svit dodává energii. Zkusmo se přiblížím k vozovce. Už se taky ohřívá. Chvilku si vychutnávám ten pocit, ale pak si říkám, že je ode mě sobecké, když si to tu tak užívám a svého kamaráda jsem nechal nahoře. Vracím se pro něj, jde to teď o poznání rychleji. Jo, jo, energie, energie. „Pojď se mnou, Dusíku,“ povídám svému dvouwattovému příteli, „u cesty se ohřejeme dřív! To už ale pochopila i spousta ostatních molekul, takže dostat se znovu k asfaltu je trochu problém. O hodinu později už je zábava v plném proudu. Tepelná energie je teď dostupná všem, náročni si stále chodí doplňovat jouly k silnici, ti ostatní si bez problémů vystačí s tím, co je nad ní. „Kyslíku, viděl už jsi ty krasavice?“ ozve se náhle za mnou. Otočím se a pohlédnu směrem, který mi Dusík ukazuje. Jsou tam tři nádherné molekuly vodní páry. „Teda, ty jsou... nepůjdeme se zmámit?“ „Jen běž sám, nerad bych tě zastínil a snížil ti tak šance...“ „Ty určitě,“ odpoví sebevědomě, ale jde se družít beze mě. Jen ať si to

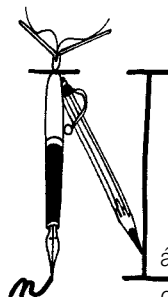
užijete. Zanedlouho už ho vidím, jak se s nimi vydává vysoko nad zem. Může si to dovolit, jemu nic nehrozí. Ale já se tady dole cítím bezpečněji. Čím jsem níž, tím menší je pravděpodobnost, že mě někdo vdechne. Ne že bych snad měl něco proti těm uhličitým slečnám, ale jsou moc polygamní. A já se stejně ženit nechci. Proč taky, když svoboda je tak krásná? Kdo ví, jestli se po svatbě ještě na takovouhle party někdy dostanu. Je odpoledne a pařba vrcholí. Někteří slabší jedinci již pro jistotu odešli někam do stínu, ale já jsem mladý a leccos vydržím. Rejdím nahoru, dolů, do stran, metám kotrmelce a je mi prostě úžasně. Dusíka už jsem dlouho neviděl, ale je mi jasné, že náš Cassanova se do večera vrátí. Se slečnami se vždy jen potěší, ale ani ho nenapadne se nějak vázat. Možná tak ještě s nějakou sírou, ale u vody to nehrozí. Slunce zapadlo. Vznáším se opět nad vychládajícím asfaltem a poslouchám Dusíkovo líčení zážitků. Ač jsme den prožili každý jinak, oběma se nám líbil. Za deště si tolik legrace neužijeme a v zimě je život takové průměrné „nesilniční“ molekuly úplně nuda zpestřená maximálně posypovou solí. A ty jinak přátelské vodní dámy jsou pak studené jak čumák. Ale v létě to stojí za to. Kéž by bylo zítra zase hezky...

Klára Harazimová, pochvala poroty
Gymnázium, Dr. E. Beneše 7, Hlučín

OKRESNÍ KOLO OSTRAVA
I. kategorie

**edím
na prázdném nádraží
a dívám se na...**

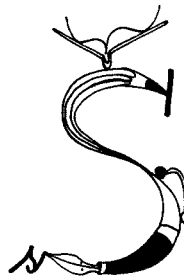
ádraží. Už jsem tu jen já, poslední dnešní vlak už dávno odjel. Bude půl-

noc. Čekám na něco, co nepřijde. Vím to, vždycky jsem to věděla. Kde je můj vlak, který mě odveze ke snům, k místům, kde jsem ráda? Proč každý může mít takový vlak, jen já ne? Představitost mi nechybí, stačí se soustředit. Nic. Vlak nikde. Do očí se mi vkrádají slzy. Mám je ráda, protože dokážou rozmazat realitu, svět kolem mě je hned jiný. Barvy a tvary jakoby začínají ukazovat to, co chci. Představuji si místo, kam mě měl odvézt můj vlak. Louka. Malá, krásná, vždy zahalená do tajemné mlhy. Všude kolem je les, černý, temný přízrak. Ale já se nebojím. Oč bych taky měla? Louka je místo, které mi nikdo nikdy nevezme. Slunce svítí jako bohatý hostitel, který poznal přírodu na nikdy nekončící ples. Mlha zůstává. Připomínka toho, že nic není skutečné. Nevadí, stejně je to krása. Ticho, klid, který jinde nenajdu. Lehám si do trávy, zavírám oči. Slunce se směje i pod zavřenými víčky a pobízí mě, abych se taky konečně usmála. Tady na louce je snadné se smát. Kdyby to tak šlo vždycky. Po době, která by nešla změřit, zase otvírám oči. Slunce se sklání nad lesem. Pomalu se chystá odejít a poslední paprsky nechává jako závod úslužným červánkům. Tím slunce jakoby připomínalo „Je čas, musíš jít“. Pravda, musím jít. Pomalu vstávám a odcházím z louky.

Utírám si slzy a všechno mizí. Sedím na prázdném nádraží a čekám na vlak, který už přijet nemusí.

Julie Fülepová, 1. místo

Základní škola, Zelená 42, Ostrava – Moravská Ostrava

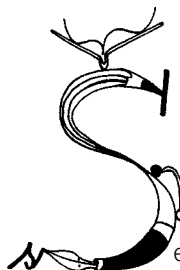

edím na prázdném nádraží a dívám se na vlak, který zrovna projíždí, ale nezastavuje. Přemýšlím, co si asi pomyslí člověk, který se sem nějakým omylem dostane, spatří zde čtyři nástupiště a nespočet na půl zničených laviček. Pak se podívají na jízdní řád a s hrůzou zjišťují, že tu vlak stojí jen co dvě hodiny. „Všiml jsem si, že tady sedáváš čím dál častěji, ale nikdy jsem tě ještě neviděl ve vlaku,“ přerušil mě náhle někdo v mém přemýšlení. „To je pravda, chodívám si sem odpočinout,“ odpověděl jsem a všiml si starého výpravčího. „Taky jsem se v tvém věku potuloval po zdejších nádražích, ale to bylo všechno, jak jistě víš, úplně jiné.“ Já jsem jen mlčel, a tak se jal vyprávět mi svůj životní příběh. „Můj táta byl, jak to jen říct ..., vysoce postavený papaláš. To nám zajistilo klid a i nějaké bohatství. Ovšem já jsem viděl i ty špatné věci. Proto jsem se raději vyučil strojířem. Otec byl však neoblomný a já jsem se musel stát papalášem jako on. V tu dobu jsem tady chodíval. Odstěhoval jsem se do Prahy a vedl, no, průměrný život. Udělal jsem však jednu velkou chybu, a proto jsem se po roce osmdesátdevět vrátil sem. A teď už zde sloužím dvacet let a přemýšlím nad svým životem...“ Vycítil jsem, že čeká na můj příběh, a tak jsem po delší odmlce začal: „Předtím, než se tady v dole stalo neštěstí, jsem byl v pohodě. Bohužel mezi mrtvými byl i můj otec. Tak jsem zůstal doma sám se svou matkou,

pomocnou pracovníci ve zdejší továrně. Neuběhlo dlouho a byl tu rok 1989 a také velké stěhování. My, jako jedni z nejchudších, jsme museli zůstat. A tak já teď chodím na nádraží, odpočívám a přemýšlím, proč se to muselo stát. Zrovna přijel vlak. On nastoupil a ukázal mi, že ho mám následovat. Ne protestoval jsem. O dvě zastávky dále jsme vystoupili a on mě vedl asi deset minut na jakési místo. Neřekli jsme ani slovo. Až jsem pochopil, že je to památník onoho neštěstí. Po delší době řekl se slzami v očích jedinou větu: „Za to můžu bohužel já.“ Já jsem to všechno pochopil a přišel na to, že můj přítel je i našim rodinným nepřitelem.

Jan Masopust, 2. místo

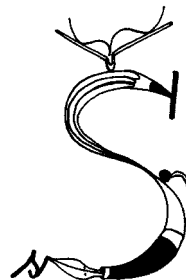
Gymnázium O. Havlové, M. Majerové 1691, Ostrava – Poruba

edím na prázdném nádraží a dívám se na hodiny. Ukazují právě 11.20, mám ještě čas, vlak má přijet až 11.48. Lepší dříve než později, říkával můj táta. Škoda, že už není mezi živými. Je to zvláštní, že na něj myslím právě teď. Je to právě pět let, co odešel do říše nebeské. Tenkrát, když jsem jel na jeho pohřeb, seděl jsem stejně jako dnes, na stejném nádraží, na stejné lavičce, se stejně zachmuřeným výrazem. Zamyslel jsem se. Hodiny poskočily o tři minuty. Mám na otce krásné vzpomínky. Hodiny – zvláštní stroj. Stvořený člověkem, ukazují jenom čas, na jeho – lidské – stupnici hodiny, minuty, vteřiny... K čemu jsou? Čas plyne dál. O tom, že čas plyne, jsem se přesvědčil, pohled na hodiny odhalil nynější čas, 11.25. Poslední dobou se mi to stává často. Hodiny – tik, tak, tik, tak, ukazují, jak čas plyne s neodbytnou přesností. Dokonalý stroj, řekl by někdo. Avšak jsou hodiny potřebné, důležité, užitečné. Ukazují, jak čas ubíhá stále stejně, ale každá hodina je jiná, jedna uteče rychle, druhá ne, čas se táhne dál, dál, dál... Asi jsem usnul, na hodinách je 11.43. Ještě že jsem se probudil, nerad bych zmeškal. Vstal jsem, protáhl se a rozhlédl, nádraží je stále prázdné, že by nikdo nejel stejným vlakem? Začal jsem se procházet – sem a tam, tak jsem jednou dlouhými kroky, jednou loudavě, během či pozpátku zbývající čas utekl rychle, nyní je 11.47, vlak tu bude za chvíli, začal

jsem shromažďovat svá zavazadla, připravil jsem se k příjezdu vlaku. Ha! Konečně 11.48! Nechci se zaobírat takovými myšlenkami. Ubíjí mě. Vlak však zatím nepřijel. Snad má zpoždění. Vyhlížel jsem jej, netrpělivě, nedočkavě, čas se vlekl pomalu. Minuta za minutou, čas plynul, ohlédl jsem se na hodiny – 11.59. Čas – hodiny ukazují čas, ukazují, kdy se má něco stát, třeba kdy má přijet vlak. Ale vlak nepřijel. Čas je znázorněn hodinami, ale kdo se podle hodin řídí? K čemu jsou hodiny?

Tomáš Kiška, 3. místo
Základní škola a mateřská škola, Ostrčilova 1,
Ostrava – Moravská Ostrava

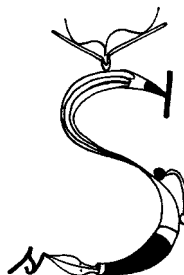

edím na prázdném nádraží a dívám se na projíždějící vlaky. Už je téměř večer. V šeru matně rozeznávám postavy lidí ve vlaku. Přemýšlím. Přemýšlím, jaké asi mají osudy, co asi prožijí a co je čeká na jejich cestě. Kam asi jedou? A za kým? Ráda bych se do nich převtělila, prožila jejich příběh, sledovala jejich osud. Pozoruji mladou ženu s dítětem. Právě vystoupila. Žena má na sobě nepříliš čisté oblečení a v tvářích zoufalý výraz. Dítě v její náruči bezútešně křičí. Dojde až ke mně. Nemůžu odolat jejím prosbám o almužnu, a tak jí dám téměř vše, co mám. Prohlížím si dítě. Stále křičí. Nemusím ani dlouho přemýšlet, nad čím asi prolévá slzy, co se mu a jeho matce asi stalo. Stačí jediný pohled na hrud' ženy. Vidím hvězdu, ale ne ledajakou. Žlutá šesticípá hvězda Davidova, na níž je zřetelně napsáno jen jedno slovo, jež mluví za vše. JUDE. Znovu si oba, ženu i dítě, prohlížím. Jejich vyhublé postavy, špinavý a roztrhaný šat, černé oči. Pohled mi utkví v jejich očích. Jsou černé a odráží se v nich snad všechna beznaděj světa, zoufalství, strach z jejich osudu. Ani trocha naděje. Dívám se ženě do očí a přemýšlím. Proč? Proč všichni tihle nevinní a bezbranní lidé musí takhle trpět. Ublížili snad někomu? NE! Tak proč tedy? Odpovědí je mi rozevlátá vlajka, která visí na nádraží. Je červená a uprostřed v bílém poli zlověstně trůní černý hákový kříž. Žena na něm taky utkví pohledem. Rozumíme si spolu

i beze slov. Stejně jako já z duše nenávidí člověka, který za tohle všechno může, který před pěti lety zbavil naši zemi téměř všech práv a svobody, je muž na počest zde nyní visí tato ohybná vlajka. Na počet toho, že se zbavuje nevinných lidí. Mlčky se s ženou loučím. Už znám její osud. Nazývá se Terezín. A děl? Bůh ví...

Kristýna Hynková, pochvala poroty

Gymnázium O. Havlové, M. Majerové 1691, Ostrava – Poruba

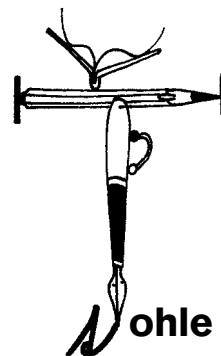

Sedím na prázdném nádraží a dívám se na opuštěné vlaky. Vypadá to, jako by sem lidská noha nevkročila již léta, já však vím, že brzy se toto nádraží zaplní lidmi. Ostatně jako vždy. Sedím a pozoruji malé obláčky kouře, které se po chvíli rozplynou. Počítám nedopalky cigaret na zemi a čekám na svůj vlak, který nepochybně přijede pozdě. Přicházejí první lidé. Pozoruji jejich tváře, jejich radost při očekávání příjezdu kamaráda, jejich smutek z loučení s blízkou osobou. A tak je to zde vždy. Lavičky se začínají zaplňovat lidmi s batohy, kufry, taškami. Skupinka mladých studentů stojící opodál se něčemu hlasitě směje. Sleduji postaršího muže, který nervózně ve své tašce hledá jízdenku. Naštěstí ji našel, a tak jemu i jeho ženě viditelně spadl kámen ze srdce. Pro jistotu i já zkontroluji svůj lístek. V pořádku, je na svém místě. Mladý pár se snaží uklidnit a zabavit své dvě malé děti. Jedno z nich strčí do mého batohu. Mladá žena se mi omlouvá, ale já se nezlobím. Jako každý na tomto nádraží je i toto dítě napjaté z cesty, která ho čeká. Skupinka mladých studentů se přesunula blíž ke mně, přesto nemohu slyšet, čemu se smějí. Konečně přijíždí můj vlak. Mladý muž si na poslední chvíli kupuje denní tisk a skupina studentů je ještě hlučnější než předtím. Postarší manželé naposledy kontrolují své jízdenky, mladý pár se snaží uklidnit své neposedné děti a muž kupující denní tisk už vytahuje drobné.

Dobře známý pískot začíná sílit a nejsem jediná, kdo si zacpává uši. Všichni pomalu nastupujeme do vlaku. U dveří je menší tlačení, ale jinak vše probíhá v klidu. Pohodlně se usazují v nejbližším kupé, společnost mi dělá manželský pár, který již klidně drží své jízdenky.

Karolína Špottová, pochvala poroty
Matičín gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

OKRESNÍ KOLO OSTRAVA
II. kategorie

**Ohle spravit
pro mě nebude problém...**

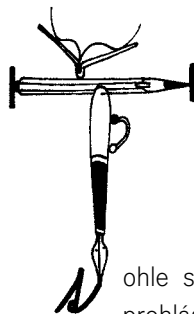

Žárovko! Žárovko! Dýchej, dýchej!
Ne, prosím, ne, neodcházej! Ne! Tma... Opustila
mne. Poslední svého druhu. Jasná, zářivá, dosud
překypujícím kaskajícím světlem. Leč nenažraná.
Mohykán svého rodu, monstrózní oblaková žá-
rovka stowattovka. I nastala její poslední hodinka –
jedno bliknutí, závěrečné smrtelné křeče. Konec.
Naprostý, definitivní, neodvratný. Konec jedné
kapitoly. Prázdna zdířka po nebožce žárovce volá
po nové majitelce. Brzo bude tma, víme? Milá EU
nařídila odvézt ostatní nebohé nenasytne stovky
do sběru nebo zemí třetího světa. Už nemůžu
být sobecky neekologický. Škoda, cestou do ob-
chodu se krom kaviáru a žraločích steaků musím
podívat i po té vychrtlé úsporce. Pojedu Humme-
rem, ať se to tam všechno vejde. Samozřejmě,
jsou vystaveny vedle biopotravin a šetrných pa-
pírových sáčků (100% rozkladné v přírodě). Mdlý
svit a anorektický vzhled, no, to už není ta krásně
baňatá stovečka. Cena, jak jinak také, neúměrná.
A do toho všeho už neměli steaky. Tak vezmu
klokani kotlety, no. Instalace proběhla úspěšně.
Překousat se šedesáti sedmi stránkovým manu-
álem ve 122 jazycích bylo sice trochu únavné, ale
do setmění bylo vymalováno. Tedy zašroubováno.
(Malovali předminulý měsíc). Noc přelila mou
drobnou vilku. S chvěním rukou poprvé tisknu
tlačítko k rozsvícení. Po nekonečné chvíli, kdy
se nová žárovka probouzela k aktivitě, konečně

naskočila. Tlumené, statické, umělé světlo. Stíny se protahují, chladná a odtažitá záře mění luxusní obývací pokoj v umrlčí komoru. Proč? Slyším slabý sykot. Kruh světla je neskutečně úzký, na druhou stranu pokoje ani nedohlédne. Nasucho polykám. Drobná pochodeň světla přeci proti této temnotě nic nezmůže! Cítím, jak ledové krůpěje potu z mého čela skapávají na koženou sedačku. Dusivá noc přichází a já mám jen tuhle svíčku! Já chci zpátky svou stovečku. Proboha, majordome, pomoc! Pomoc!!

Poznámka autora: A pak, že úsporné žárovky nejsou přínosem. Bojíte se tmy?

Martin Buček, 1. místo
Gymnázium, Fr. Hajdy 34, Ostrava – Hrabůvka

ohle spravit pro mě nebude problém,“ prohlásil instalatér, odšrouboval kohoutek, a než ho stačil položit na podlahu, byla koupelna plná vody. Stejně tak by instalatérova slova mohla představovat, co se elektrikářů týče, jednu z legendárních posledních vět v životě. Nehodlám se však zaobírat laciným humorem, tato věta totiž může znamenat mnohem víc. Jako studentka, a tudíž čistá teoretička, kterou pouze hodiny biologie přesvědčily, že opravdu není možné mít obě ruce levé, ačkoliv se tak cítím, se častěji pokouším spravit něco slovy. Třeba když před snědou jižanskou kamarádkou prohlásím, že tmavovlasí a tmavoocí lidé mi připadají špinaví, nebo když nahlas vykřiknu pomluvu o zrovna kolem procházejícím profesorovi, musím místo šroubováku vytáhnout argumenty. Někdy se vyplatí vykulit oči a jen nevěřičně mrkat, lehce pootevřít ústa a vypadat mírně nechápavě a překvapeně, zachmuření čela a náznak těžkého přemýšlení a rozpomínání na problematickou větu musí následovat, jinak se efekt nevinnosti nedostaví. Jindy zabírá vykřiknout z děsem odvrácené hlavy cokoli aspoň trošku smysluplného, co v té chvíli je schopen mozek vytvořit. Během reakce druhé strany pak dosáhneme tolik potřebný čas na další usměrnění přestřelky. Sametovými zákruhy výmluv a klíčků se někdy rozpálená hlaveň protivníkovy pušky obalí tak hladce, že už nemá důvod mířit. Těch pár

vteřin mezi nařčením od ublíženého jedince a naší reakcí je rozhodující. Ve chvíli, kdy pro nás budou trvat hodiny kreativního rozmyšlení nebo kdy vaše šedá kůra mozková poběží rychleji než, jak víme, zatím nepřekonatelná rychlost světla, máte vyhráno. Pak si ještě můžete ještě poklidně pomyslet: „Tohle spravit pro mě nebude problém...“

Lenka Nedomová, 2. místo
Gymnázium, Fr. Hajdy 34, Ostrava – Hrabůvka

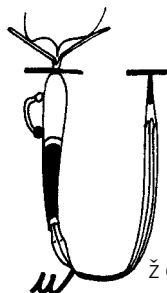

no, milí spoluobčané, situace je vážná a tristní a můžeme říci a my se to nebojíme říci, že jsme přímo v háji, a my to víme, ale hlavně žádnou paniku, jsme tady my, a v čele nás všech já, tedy pardon, JÁ, a vůbec se nebojte, protože JÁ tomu rozumím a spravit to po mě nebude problém. Ano, milí spoluobčané, správně se ptáte, kdo nás do takového stavu dostal, a my vám to řekneme, protože už to víme, můžou za to oni, tedy pardon ONI, jenže já s nimi zatočím, to si piště, protože to chce i má žena, ta mladá, ano, naše společnost je v rozkladu, a vůbec. A protože to vím, tak začnu jednat a nemyslete si, že tady říkám jen plané sliby, kdeže, plané sliby mají jenom ONI, takže JÁ mohu prohlásit, že přispějeme penzistům a dětem dáme pastelky zdarma, no a mléko tedy zdarma, i když JÁ raději pivo, no ale to je jedno, že. A ještě dám něco navíc těm, co nic nedělají a těm ostatním, kterým jsme zatím nic neslibil, no ano, nevím, kde na to vezmu, tedy zatím nevím, a to je něco jiného, hlavně že se budeme mít dobře, a to lidi chtějí, mě to řekli ti hoši od průzkumů a na ně JÁ dám, to je jasné, protože oni mě říkají VOX POPULI, VOX DEI, tedy ne, že bych věděl, co to znamená, to ne, ale prý to mám říkat lidem, tedy pokud na mě zrovna neházejí vajíčka, ale to nevadí, protože smaženici mám taky rád a ještě raději se fotím, nejlíp s hokejisty, dětmi, seniory, herci, maminkami, zpěvačkami,

no a když se tak rádi fotí i oni se MNOU, tak to už je přece jasné, že tomu rozumím a dokážu tohleto spravit, úplně bez problému a vůbec.

Karel Střelec, 3. místo

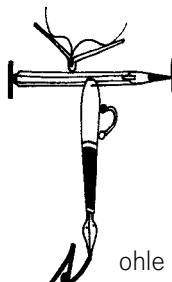
Wichterlovo gymnázium, Čs. exilu 669, Ostrava – Poruba

ž od malička mi všichni vštěpují do hlavy, že jsem šikovný. Jako téměř každé dítě jsem se zajímal o techniku. Rozebíral jsem do-sloužené přístroje na součástky a následně jsem se z nich snažil sestavit něco svého. Když jsem byl starší, pouštěli jsme se s bratrem do složitějších výtvorů. Spolu jsme totiž byli dokonale sehraný tým. Brácha byl vždy na složitější teorii a software, na mě zbývala ta práce, k jejímuž vykonání bylo potřeba zručnosti. Čím více jsme rostli, tím více jsme byli užiteční a pomáhali ostatním. Ke konci devadesátých let, kdy se masově rozšířila počítačová technika, jsme vždy svým známým se sestavováním počítačů a instalací programů pomáhali. Okolo roku 2002 se rozšířil internet a brácha čím dál více ležel v knihách, aby novému digitálnímu světu porozuměl. Mě ale tahle teorie nikdy moc nebrala, a proto jsem volil většinou ty praktičtější úkoly. S dobou ale rostly požadavky a s nimi náročnost zadaných úkolů. Ty jsem se snažil vždy co nejlépe vyřešit. Někdy se podařilo, někdy ne. Chodil jsem na základní školu, kde sice měli techniku, ale už nikoho, kdo by tomu rozuměl. Začal jsem tedy rozdávat rady, jak má být co zapojeno, kde je problém, když něco nefungovalo, a starší učitelky si zvykly na to, že když něco nefunguje nebo je třeba něco zapojit, je jim plně k dispozici žák Tomáš. A tak jsem zapojoval, pomáhal a moje oblíbenost rostla. Nastal ale čas odejít na střední školu,

což znamenalo konec využívání mých bezplatných služeb. S tím se ale učitelé nechtěli smířit a tak i tři roky po mém opuštění základní školy stále vytáčí mé telefonní číslo, abych jim pomohl. Ušil jsem si sice na sebe bič, ale mám tak více přátel. Lidem pomáhám moc rád a přesto, že občas požadují něco, co by skutečně dovedli i oni sami. Mi to ale nevadí. Našel jsem se v technice a moc mě těší, jak si lidé oddechnou, když je ujistím, že tohle spravit pro mě nebude problém.

Tomáš Kabát, pochvala poroty
EDUCANET – soukromé gymnázium,
Mjr. Nováka 1455/34, Ostrava

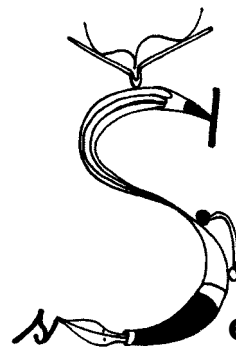
ohle opravit pro mě nebude problém. Tohle jsem jí říkal, když odcházela. Pochybuje. Na veškerou manuální práci jsem kopyto, ale třeba to zvládnou a stoupnou v jejich očích. Tak tu teď sedím doma sám před pračkou, v ruce hasák a mou jedinou starostí je, jak tomuto stroji nezpůsobit ještě větší újmu. Kdyby používala Calgon, nemusel bych se v tom vrtat. Mým prvním úspěchem je, že se mi podařilo pračku odtáhnout od zdi, aniž bych dostal kýlu. Druhý přichází vzápětí, našel jsem šroubky. Teď jsem se sice trochu zasekl, pravda, ale patrně to bude tím, že šroubky jsou zrelé. Nejde s nimi ani pohnout. Avšak povedlo se. Stačilo jenom kroutit na opačnou stranu. Učím se rychle. Jsem uvnitř. Co s tím teďka? Plno drátků, matek, trubek a plno jiných nepotřebných akorát překážejících perepetiček. A prý je v tom nějaký systém. Ale jo, už to vidím. Tohle vede sem, tohle tam, našel jsem patrně i vadu! Trubka mírně nakřivo, stačí jen pootočit... kde mám hasák... super! Typické. To mi mohlo být jasné hned. Teda jasné mi bylo, že něco zkazím, ale že z toho ještě navíc bude sršet proudem voda, to jsem se překonal. Asi jsem měl vypnout vodu. Nevadí, pan Horák pod námi to evidentně udělá sám. Už slyším, že něco vyzvání. Panečku, hlas jako operní pěvec. Něco mi ale říká, že to dupání po schodech nahoru nebude pro mě mít pozitivní důsledek. Nad moje očekávání to všechno dopadlo dobře. Sice jsem musel zaplatit

opravdového opraváře praček, účet za vodu a vymalovat byt panu Horákovi, ale moje milá mě nezavrhla. Prý jsem její sladký blbeček.

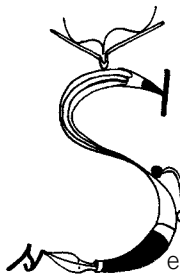
Matěj Kočvara, pochvala poroty

Gymnázium O. Havlové, M. Majerové 1691, Ostrava – Poruba

OKRESNÍ KOLA
Moravskoslezského kraje 2009/2010
I. kategorie

**edím
na prázdném nádraží
a dívám se na...**

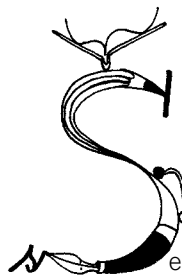

edím na prázdném nádraží a dívám se na právě zapadající slunce. Den vystřídala noc. Obzor má už jen jemně růžovou barvu, za chvíli bude tma plná! Tohle je přesně doba, kdy se probouzejí noční ptáci. Někde vysoko nade mnou zahoukala sova vydávajíc se na svůj každonoční lov. Šelest trávy způsobený mírným vánkem utichl, i větve stromů se najednou zklidnily. „Proč tu takhle sedím? Co tady proboha dělám?“ Útočily na mě mé myšlenky. Odpověď je jednoduchá. Jsem tu, protože se trápím. Jsem tady, protože se mi stýská. Jsem tady, protože věřím, mám naději, protože čekám. Marně... On už nepřijde. Nevrátí se. Když odjížděl, myslela jsem, že je to jen na chvíli. Že se brzy v pořádku vrátí. V tu chvíli mě pohltily vzpomínky. Před téměř dvěmi lety jsme se loučili na tomto místě. Je k nevíře, že to zubožené nádraží bylo kdysi tak plné života. Kolem dokola se ozývalo šeptané „sbohem“ dvojic ne podobných nám. My si však říkali „sbohem“, doufali jsme v brzké shledání. Vlaku se začal pomalu rozjíždět. Poslední rychlý polibek, víc nám nebylo přáno...

Začala německá okupace a chlapci byli povoláni do války bránit svou vlast. Věděla jsem, že se nemusí vrátit, přesto jsem doufala. Věřila jsem, že se nějakým zázrakem objeví ve vlaku, který přiváží přeživší vojáky. Před čtrnácti dny přijel

poslední vlak. Ti, co přežili, byli už doma u svých rodin. Sedím na prázdném nádraží a dívám se na měsíc, který se vyloupl z mraků. On už nepřijde. Nevrátí se. Nemůže... Spřízněnou duši, drahou polovinu, mi vzala válka.

Markéta Krykorková
Gymnázium, Dukelská 1, Bruntál

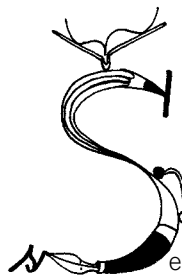
FRÝDEK-MÍSTEK

edím na prázdném nádraží a dívám se na hodinky. Už je to asi posté, co si prohlížím lesklý ciferník, přesto se mi zdá, že se ručičky dočista zastavily. Ne a ne se pohnout, byť jen o píď. To mě dohání k šílenství. Z celého srdce si přeji, aby těch patnáct minut, co mi zbývá do příjezdu vlaku, uteklo co nejrychleji. Strašlivě se nudím, nevím, co dělat. Jenom sedím. Lituji, že jsem si nepřibalila knížku. Mám s sebou sice plno věcí, ale žádná z nich mi teď nepřijde vhod. Co bych taky s tvarohovým koláčem, řízkou, hroznovým vínem, sirupem proti kašli nebo novým polštářem dělala? Byla jsem maminkou pověřena, abych tašku plnou těchto pro mě nepochopitelných věcí dovezla babičce do domova pokojného stáří. Tak teď tady sedím, místo abych trávila sobotní dopoledne smysluplnější činností a čekám na vlak. Vlastně ani nevím, proč jsem vyšla tak brzy, ještě jsem mohla docela pěknou chvíli zůstat doma. Ale na druhou stranu už se k babičce těším. Slíbila mi, že mi uplete novou šálu! No je, teď, když je v domově, má přece jen víc času. Nevím sice, jestli je úplně spokojená, ale rozhodně jí pobyt v kolektivu svědčí víc než samota. Jejda! Zamyslela jsem se a mezitím uběhlo dalších několik minut. To je skvělé! Už jen šestkrát napočítat do šedesáti a vlak je tu. Nějak se mi něco nezdá. Do příjezdu zbývají tři minuty a já tady trčím pořád sama. Víím, že naše vesnice nemá moc obyvatel,

přesto se vždycky najde někdo, kdo by v sobotu ráno někam cestoval, třeba jen na trh do města. Minuta do příjezdu a stále nikde nikdo. Začínám být trochu nervózní. Co se děje? Jé, pan Vlasák! No konečně někdo! „Dobrý den! Taky jedete do Ivanovic?“ zdravím s úsměvem našeho souseda. „Jo, jo, ale až za hodinku, teď jsem přišel jenom podmetat, odpověděl mi rovněž s úsměvem starý pán. Nechápat se podívám na hodinky. Dvě minuty po odjezdu. Že bych se fakt spletla o hodinu? „Ses asi špatně podívala na hodinky, že?“ potvrzuje mé myšlenky zametající pan Vlasák, „vlak jede přece 9.17, ne 8.17.“ Tak proto! Já jsem vážně nemožná! Mohla jsem klidně spát mnohem déle. No nic, musím počkat další hodinu. Teď už se ale nudit nebudu. „Dovolíte?“ zeptám se pana Vlasáka a vezmu do rukou jeho koště. „Ráda to zametu za vás.“

Dominika Koflerová

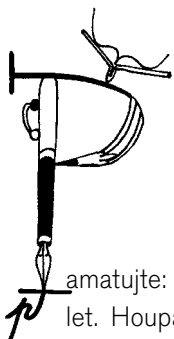
Základní škola a mateřská škola, K Sedlištím 320, Frýdek-Místek

edím na prázdném nádraží a dívám se na zrezivělé vagóny. A jak jsem se tady vlastně dostal? Bylo to zvláštní. Opravdu jsem netušil, že to udělá, že je něčeho takového schopný. Celé to začalo už včera, když jsem byl na procházce v parku. U cesty parkovalo zmrzlinářské auto. Slunce nemuselo dávat pozor na mraky, protože na obloze nebyl ani jeden. Chtěl jsem se zchladit, a tak jsem si řekl, že si koupím zmrzlinu. Když jsem přišel k autu, zmrzlinář mi nabídl zmrzlinu zdarma. Nečekal jsem žádný podraz, takže jsem nastoupil do auta. Jen co jsem se v autě posadil, někdo mě ránou palicí omráčil. Probudil jsem se se svázanýma rukama. Teprve po chvíli jsem si uvědomil, že jedeme. Začal jsem křičet a zmrzlinář mi zalepil ústa páskou. Celou cestu jsem jen slyšel: „Doufám, že z toho kluka kápne pěkný balík.“ Snažil jsem se osvobodit. A proto mě zmrzlinářův pomocník často napomínal. Konečně jsme dorazili do jejich skryše. Z cesty jsem celý potlučený. Zmrzlinář vystoupil a jeho pomocník mě zavezl na místo, kde budu vězněn. Dojeli jsme na staré opuštěné nádraží a já tady teď sedím spoutaný. Čekám, až mě někdo zachrání. A dívám se na zrezivělé vagóny.

Vítek Veselý, 1. místo

Gymnázium a SOŠ, Masarykova 1313, Orlová

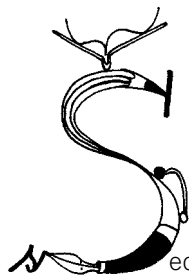
NOVÝ JIČÍN

amatujete: „Mám vás rád!“ Tehdy mi bylo pět let. Houpal jsem se na houpačce, kterou mi táta postavil na zahradě, smáli jsme se. Bylo to veselé odpoledne. Alespoň pro mě. Jako pětiletému klukovi mi však nic nedocházelo. Nebyl jsem ještě schopný rozeznat slzy smutku a slzy štěstí, a proto mě mamčiný skleněné oči nijak neznepokojovaly. Bylo to pro mě běžné a tradiční nedělní odpoledne. Dnes je mi třicet tři let a znám jeho význam. Dnes chápu, proč se mamčiný oči tak leskly. Dnes vím, proč si se mnou táta celé to odpoledne hrál a proč při políbení na dobrou noc pronesl: „Budeš mě nenávidět, ale i přesto si pamatuj: Mám tě rád.“ Potom přišlo pondělní ráno a loučení na nádraží. Opět odjížděl na služební cestu. Tu chvíli si pamatuji přesně. V levé ruce držel kufr, pravou rukou objal maminku a s očima na mě upřenýma zašeptal: „Pamatujte! Mám vás rád!“ Potom nasedl do vlaku a odjel. Když se táta po týdnu nevrátil, začal jsem se ptát maminky: „Kdy se táta vrátí?!“ Nikdy mi na tuto otázku neodpověděla. Vždy se jen usmála a její oči se zaleskly. To, že se táta nevrátí, jsem si opravdu připustil až v patnácti letech, když jsem si založil svou první kreditní kartu. Každý měsíc mi na účet chodilo obrovské množství peněz od jisté firmy Venglář a Rebau, s.r.o. Až tehdy jsem si uvědomil, že táta odešel za prací. A tehdy jsem si uvědomil, že nás zradil. Až tehdy jsem si uvědomil, že pro něj práce byla důležitější než rodina. Nenáviděl jsem ho za to.

Nedokázal jsem pochopit, jak může někdo něco tak odporného udělat. Dodnes ho za to nenávidím. Ale... Dnes jsem dospělý, věnuji se podnikání a mám ženu se dvěma dětmi. Miluji je! Znamenají pro mě hodně. A až do jednoho nedávného večera jsem si myslel, že pro mě znamenají celý svět. Pak však přišel telefonát a nabídka práce. Práce v zahraničí. Genetice jsem nikdy moc nerozuměl, ale asi na ní něco bude... Je nedělní večer a já sedím na prázdném nádraží a dívám se na koleje mizící v dálce. A vím, že zítra pronesu: „Pamatujte! Mám vás rád!“

Johana Adamčíková, 1. místo

Gymnázium, Martinská čtvrt 1172, Frenštát pod Radhoštěm

OPAVA

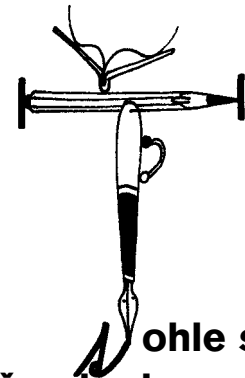
sedím na prázdném nádraží a dívám se na svůj stín. Obrys mé postavy polední slunce ostře vyřezává na betonové zemi, běží vteřina za vteřinou a obraz se mi rozplývá před očima. Už ho ani nevidím. Proč taky? Je mi smutno. Zrovna dneska, kdy bych se měla radovat. Ale je mi smutno. Ach, tak strašně smutno. Cítím slzu. Stéká mi po tváři. Zastavuje se na bradě. Říkám si, ať spadne na zem. Jenže ona se zastaví. Čeká na další. Další přichází. Naráží do té první a obě spolu jako jedna kapka padají na vyhřáté dlažební kostky. Neplač. Neplač, říkám si. Teď bys měla být šťastná. Vždyť oni tě pochválí. Všichni. A proto pláču. Začalo to už ráno. Když jsem odcházela z domu. Věděla jsem, co mám čekat. Nic nebylo nejisté. Žádný strach. Žádná změna. Nic. Pak jsem došla do školy. Po dlouhých proslovech jsme se k tomu konečně dostali. Rozdávání vysvědčení. Já šla najisto. Vždycky chodím najisto. Vždycky to dopadne stejně. Netvrdím, že jsem neměla radost, ale... ne, ne, měla jsem ji. Bylo to jasné. Tak stereotypní. Tak samozřejmé. Nebylo z čeho mít radost. A pak moje nejlepší kamarádka. Dostala čtyřku. Já se dívala, jak pláče. Neuměla jsem nic říct. Nemohla jsem ji povzbudit. A to nejhorší bylo, že jsem necítila lítost. Žádnou lítost. Žádný soucit. Děsilo mě to víc, než jsem si dokázala přiznat. Já přece nejsem taková! V tom vešel ředitel. Všichni se postavili. Dostala jsem pochvalu. Ředitelskou.

Má ctižádost v tom nalézala uspokojení. Jenže když jsem tam tak přede všemi stála a dívala se na ně, bála jsem se. Moc jsem se bála, že nikdy mezi ně nebudu patřit. Že zůstanu úplně sama... Nebo už sama jsem? Všichni šli domů. Já musela zůstat kvůli nějakému zatracenému focení jedničkářů. Vždycky jsem se tvářila, že mi je jedno, co si o mně ostatní myslí. Nikdy to nebyla pravda. Tak sedím na prázdném nádraží a dívám se na svůj stín. Jsem sama. A pláču. Pláču, protože mi to nevadí. Chci být sama. Právě v tuhle chvíli to vím. Je to jeden z těch strašných okamžiků, kdy sobě věřím víc než ostatním.

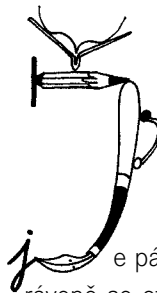
Jarmila Kučerová, 1. místo

Gymnázium J. Kainara, Dr. E. Beneše 7/ 586, Hlučín

OKRESNÍ KOLA
Moravskoslezského kraje 2009/2010
II. kategorie

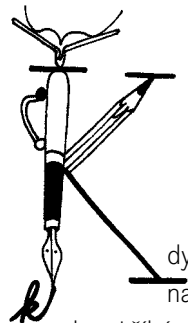
**ohle spravit
pro mě nebude problém...**

Je pátek. Tři hodiny ráno. Budík zvoní. Otáveně se otočím na druhý bok, abych budík zaklapla a mohla spát dál. Asi zase přestal jít dobře, pomyslím si rozespale a znovu usnu. Ještě jednou se otočím na druhý bok a otevřu oči. Jak to, že už je venku světlo? Kruci! Budík! A zrovna dnes, když mám ten koncert, tam prostě nesmím přijít pozdě. Samozřejmě, říkám si vztekle, zatímco rychle vstávám, umývám se a oblékám, zvonil v noci a tys ho zaklapla, nediv se, že jsi zaspala. Ve spěchu provedu všechny ostatní ranní úkony, popadnu pouzdro s houslemi a vydám se do koncertního sálu. V noci padal déšť se sněhem, ráno teploty klesly pod nulu a z cest a chodníků se staly ledové klouzačky. Nebylo tedy zvláštní, že jsem cestou z kopce uklouzla a rozplácla se na cestě. Ignorujíc posměšné pohledy kolemjdoucích se sbírám ze země a snažím se postavit normálně, ale něco je špatně. Jistě, ve sněhu leží ulomený podpatek mých zimních bot. Se zoufalstvím zjišťuji, že přilepit zpátky už nepůjde a raději se pajdavě, krok sun krok, vydám k sálu. Počkat, vždyť jsem tam nechala housle. Nejvyšší možnou rychlostí, jaké bylo možno docílit s ulomeným podpatkem se vracím na místo, kde jsem upadla, zvedám pouzdro s houslemi ze země a pajdám zpátky k sálu. Díky chrastivým zvukům, které se ozývaly z pouzdra, mi pomalu docházelo, že můj pád nednesla pouze bota. Čím více se blížím k sálu, tím

větší mám strach. Jak jen mám odehrát koncert s rozbitými houslemi? Uvnitř sálu se odhodlám pouzdro otevřít, abych zjistila rozsah škod. Nebylo to tak hrozné. Dvě struny praskly. Moje učitelka s sebou naštěstí nosí náhradní a jejich výměna jí nebude trvat dlouho. Koncert tedy odehrají bez problémů. Je pět hodin odpoledne. Dorazím domů po úspěšném koncertu. Ve dveřích mě vítá máma a po tušené otázce, jak dopadl koncert, mi podává budík a baterie: „Vyměň v něm baterie,“ říká mi, „ty staré jsou slabé a ten budík jde špatně.“ S úlevnou grimasou přebírám budík se slovy: „Tak tohle opravit pro mě nebude problém.“

Lenka Přidalová, 1. místo
Gymnázium, Sokolovská 34, Rýmařov

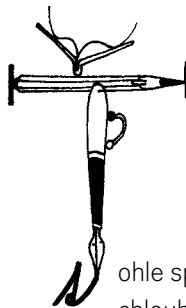

FRÝDEK-MÍSTEK

dyž se dívám na lidi kolem sebe, na jejich trápení a problémy, v duchu si říkám: „Tohle se mi nemůže stát. Sama bych to vyřešila levou zadní. Jsem totiž dokonalá, nesnáze se mně vyhýbají obloukem.“ Povím vám svůj životní příběh. Již v útlém dětství se projevily mé geniální schopnosti. Nové hračky pokaždé v mých rukou přestaly fungovat. Každý diktát skončil rozlitou tuší. Své spolužačce jsem velmi záviděla dlouhý plavý cop, jenž byl středem zájmu celé klučičí populace. Netrvalo dlouho a tento cop byl ustříhnut a přilepen na má záda. Poté přišel moment, kdy se dítě školou povinné musí rozhodnout, jakým směrem se bude ubírat jeho budoucí profesní cesta. Zprvu jsem se chtěla stát kuchařkou. Nadšeně jsem vymýšlela inovativní metody a nová gurmánská jídla. Dodnes ovšem nechápu, proč mě z učení vyhodili. Prý nikomu nechutnaly mé polárkové dorty s pepřovou polevou. Pak jsem přešla ke krejčovskému řemeslu. Dařilo se mi výborně. Sama jsem byla na sebe hrdá, když jsem po týdnu zvládla ušít moderní kalhoty. Ale poté přišel mistr, zrudnul a vyrazil mne z učení. Vadilo mu, že měly pouze jednu nohavici. V následujících letech jsem vystřídalala půl tuctu různých povolání, nikde však nedokázali ocenit mé schopnosti. Proto věřím, že mne na volné místo ve vaší společnosti přijmete. Snad právě vy dokážete docenit mé skvělé dovednosti. Chystám se něco udělat

s ekonomickým problémem ve vaší firmě. Tohle spravit pro mě opravdu nebude problém.

Radka Domčíková
Gymnázium, náměstí T. G. Masaryka 1260,
Frýdlant nad Ostravicí

KARVINÁ

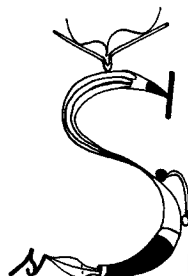
„ohle spravit pro mě nebude problém!“ vychloubal se Radovan. Nedůvěřivě jsem sledovala, co dělá! A najednou... BUM! Naše vesmírná loď, která ještě před minutou stála v dezo-látním stavu před domem, se vznesla do vzduchu. „Připoutej se!“ okřikl mě Radovan, zrovna když jsem se nadechovala, abych mu pořádně vynadala. „Co si o sobě myslíš? Přijde ti normální unášet lidi do vesmíru?“ Toho kluka jsem opravdu nemohla vystát. Po hodinách ustavičného mlčení jsme na obzoru zahlédli planetu. Na rozdíl od Země nebyla modrá, ale světle žlutá. Když jsme přiletěli blíž, uviděli jsme, že je pokryta pískem, jezírky a červeno-modrými stromy. Přistáli jsme. Radovan okamžitě otevřel dveře a vyskočil ven. „Co děláš? To mě tady necháš samotnou? Okamžitě se vrať!“ Ale on už mě neslyšel. Uběhl mezi stromy do blízkého lesa. Já jsem se rozhlédla kolem a úžasem jsem oněměla. Vlevo se do nebe tyčila obrovská moderní budova s nápisem Dům zloby. Ale srdce mě táhlo dál. Za domem zloby se krčil malý domeček. Popošla jsem blíž a všimla si ošoupaného nápisu Ministerstvo lásky. Domek chátral, zřejmě zde už dlouho nikdo nebyl. Otevřela jsem dveře a vešla dovnitř. Dveře se zavřely a mě pohltila tma. Najednou se kolem mě začaly promítat různé krásné obrázky. Viděla jsem fantastické vodopády, krásné pláže s palmami, ve vzduchu šlo cítit lásku. Objevily se podivné postavy – průsvitné jako

duchové. Podívala jsem se blíž a poznala jsem své rodiče a kamarády. A taky Radovana. Co ten tady dělá, pomyslela jsem si. Začala se mi točit hlava a měla jsem sucho v ústech. Vyběhla jsem ven. U vesmírné lodi stál Radovan a opravoval motor liánami, které zřejmě našel v tom lese. Uvědomila jsem si, že jsem se k němu celou dobu chovala hrozně. „Tohle spravit pro mě nebude problém. Aspoň doufám.“ „Cože?“ otočil se Radovan. Rozběhla jsem se k němu a omluvila se. A najednou... CRRR! Probudila jsem se a zjistila, že to byl jen sen. Ale uvědomila jsem si, že omlouvat se není hloupé a že láska je silnější než zlost. Hned jsem vstala a volala svému příteli, shodou okolností se jmenuje Radovan.

Dominika Čechová, 1. místo

Gymnázium J. Šabršuly, Mládí 726, Orlová-Lutyně

NOVÝ JIČÍN

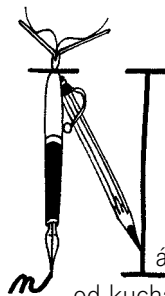

pravit nebo zpravit? Raději opravit, zapravit, napravit, popravit! Tuším, že tomu bylo v sedmé třídě, kdy se mi povedlo napsat diktát na známku ne právě nejlepší. Dostatečně! Šlo o hlásky „s“ a „z“ na začátku slov. Taková hrůza, taková ostuda! Po letech opět sedím na okresním kole olympiády (ne, ani ne tu, kterou jsem absolvovala ještě pod záštitou základní školy, jsem se nedostala díky „povedenému“ diktátu) a co nevidím, ďáblík má na mě opět chuť! Víte, spravuji svůj rozum, úsudek a z jisté části i sebe samu už nějaký ten pátek. Maturita se blíží, před měsícem mě má nezdočná nerozhodnost dohnala až na samý okraj propasti špatného rozhodnutí a zároveň z úbočí rozhodnutí dobrého, podala jsem si přihlášky, pár dní trnula, jestli mi uznají platbu zaplacenou jako tradičně na poslední chvíli a dnes už skoro nechápu, jak jsem mohla tak váhat nebo dokonce vůbec nevědět. Zapracovala jsem na spravení známek a nápravě reputace. Teď už jen zapravit do hlavy mnohdy zbytečné informace a masochisticky se těšit na opravu. Ačkoliv i s předcházejícím nadšením a aviditelným entuziasmem z ní člověk často vyjde s vyplazeným jazykem a vyboulenýma očima. Ale kupodivu živ. Takže by se nebylo čeho bát? Řekněte mi ale, jak se má cítit osoba blížící se ke zkoušce dospělosti, zmíněným nadšením jistě celá rozechvělá, když jí připomenete její mladické S/Z faux pas? Vědět toto mí drazí učitele

češtiny, jistě by se již tolik nedivili, že jsem se rozhodla své kroky směřovat cestou biologickou, nikoli češtinářskou. Vy tedy mou slabost již znáte. Spravujte ji prosím tiše a nakládejte s ní šetrně. Pokusím se napravit, co ještě jde. A pokud se nezdaří, můžete být klidní, nikomu o tom nepovím. Díky!

Linda Vlčková, 1. místo
Gymnázium M. Kopernika, 17. listopadu 526, Bílovec

OPAVA

áhle kolem ní cosi prolétlo. Zdvihla oči od kuchařky a rozhlédla se po kuchyni. A vzápětí strnula hrůzou. Nahoře na skřínce s hrníčky seděl obrovský havran. Ve skutečnosti zas tak veliký nebyl, ale ona již od dětství trpěla přímo panickou hrůzou z veškerého ptactva. Na okamžik nebyla schopna pohybu, ale pak se pták podíval přímo na ni a to ji přimělo k činu. Nespouštějíc oči z nezvaného návštěvníka sebrala z kredence vál a váleček na těsto a takto ozbrojena se jala vyhánět havrana oknem ven. Po dlouhém boji pták nakonec uznal, že venku mu bude pravděpodobně lépe než v malé místnosti s touto nepřátelskou bytostí a odletěl. Přibouchla za ním okno a oddechla si. Ne však nadlouho. Jak totiž zápasila s havranem, několik zásahů zjevně neschtal jen vetřelec, ale i zdi kuchyně. A na jednom místě to bylo obzvlášť znát. Hluboký kráter nešel přehlédnout. Odložila tedy své zbraně a s představou sebe samé, jak večer otci vysvětluje, co se dělo, se po chvíli přemýšlení vydala hledat sádru. Nemůže to přece být tak těžké, říkala si. Vešla do dílny a rozhlédla se a vida, měla štěstí. Balíček s bílým práškem uviděla téměř okamžitě. Jenže byl v té nejvyšší polici, a tedy zcela mimo její dosah. V tom jí však zrak padl na malou zaprášenou stoličku v koutě. Neváhala a přistavila si ji k policím. A o chvíli později pochopila, proč byla stolička zaprášená. Není divu, že ji nikdo nepoužíval, chybějící noha je totiž

u stoličky poměrně zásadní nedostatek. Kristýna ležela v hromadě nářadí, která při svém pádu shodila a mnula si naražené koleno. Pak se jí ale opět vybavila vidina otce. Po chvíli se do dílny vrátila se stabilní židlí a zanedlouho již byla znovu v kuchyni a míchala si sádku. Na balíčku, který už asi taky pomatoval mnohé, sice chyběl návod, ale tím se nedala zastrašit. Podle hesla „přiměřeně“ postupně přesypávala prášek do vody a míchala. Ko-
nečně začala směs nabývat žádané konzistence. Než se však Kristýna dostala k samotnému opravování zdi, sádra ztuhla úplně k nepoužitelnosti. Napodruhé již to dopadlo lépe. Jediná potíž byla v tom, že bílá skvrna na modré zdi nerazila o nic méně než původní díra. Kristýna se tedy rozhodla pro další úpravy. Podařilo se jí namíchat přesný odstín, který s barvou stěny nakonec splýval. Spokojena sama se sebou šla uklidit do dílny rozházené nářadí, ale když se vrátila, přešel jí smích. Temperky dostaly po zaschnutí úplně jiný odstín, než měly původně. Pak ji napadla spásná myšlenka – zakrýt to celé nějakým obrazem! Poté, co do zdi vyhloubila další dva krátery. Přestala jsem číst. Tohle bylo i na mě moc. Dobrá, asi bych postupovala podobně, taky nejsem žádný technický talent, ale kdo kdy slyšel, aby do kuchyně jen tak vlétl havran? Nesmysl. Najednou se mi cosi otřelo o ruku. Se zaječením jsem vyskočila ze židle a ta zanechala ve zdi krásný dlouhý???

Klára Harazinová, 1. místo

Gymnázium J. Kainara, Dr. E. Beneše 7/ 586, Hlučín

Výsledková listina 36. ročníku Olympiády v českém jazyce 2009/2010

Krajské kolo Moravskoslezského kraje I. kategorie

1. místo **Ivo Saniter**7
Gymnázium, náměstí T. G. Masaryka 1260,
Frýdlant nad Ostravicí
2. Místo **Jarmila Kučerová**9
Gymnázium J. Kainara,
Dr. E. Beneše 7, Hlučín
3. místo **Johana Adamčíková** 11
Gymnázium, Martinská čtvrť 1172,
Frenštát pod Radhoštěm

Pochvala poroty

Markéta Kryrkorková..... 13
Gymnázium, Dukelská 1, Bruntál

Hana Blažková 15
Gymnázium J. Kainara,
Dr. E. Beneše 7/ 586, Hlučín

Anna Vitásková 17
Základní škola a mateřská škola,
Opavská 222, Bohuslavice

Krajské kolo Moravskoslezského kraje II. kategorie

1. místo **Lenka Nedomová**21
Gymnázium, Fr. Hajdy 34,
Ostrava – Hrabůvka
2. místo **Linda Vlčková**22
Gymnázium M. Koperníka,
17. listopadu 526, Bílovec
3. místo **Michal Kaczmarczyk**23
Gymnázium, Frýdecká 689 /30,
Český Těšín

Pochvala poroty

Eliška Beranová25
Základní škola a MGO, Školní 2, Bruntál

Klára Harazimová27
Gymnázium, Dr. E. Beneše 7, Hlučín

Okresní kolo Ostrava

I. kategorie

1. místo **Julie Fülepová.....31**
Základní škola, Zelená 42,
Ostrava – Moravská Ostrava
2. místo **Jan Masopust33**
Gymnázium O. Havlové,
M. Majerové 1691, Ostrava – Poruba
3. místo **Tomáš Kiška35**
Základní škola a mateřská škola,
Ostrčilova 1, Ostrava – Moravská Ostrava

Pochvala poroty

Kristýna Hynková.....37
Gymnázium O. Havlové,
M. Majerové 1691, Ostrava – Poruba

Karolína Špottová.....39
Matičnické gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

Okresní kolo Ostrava

II. kategorie

1. místo **Martin Buček43**
Gymnázium,
Fr. Hajdy 34, Ostrava – Hrabůvka
2. místo **Lenka Nedomová.....45**
Gymnázium,
Fr. Hajdy 34, Ostrava – Hrabůvka
3. místo **Karel Střelec.....47**
Wichterlovo gymnázium,
Čs. exilu 669, Ostrava – Poruba

Pochvala poroty

Tomáš Kabát.....49
EDUCANET – soukromé gymnázium,
Mjr. Nováka 1455/ 34, Ostrava

Matěj Kočvara51
Gymnázium O. Havlové, M. Majerové 1691,
Ostrava – Poruba

Okresní kolo Moravskoslezského kraje

I. kategorie

BRUNTÁL

Markéta Krykorková.....55
Gymnázium, Dukelská 1, Bruntál

Frýdek-Místek

Dominika Koflerová.....57
Základní škola a mateřská škola,
K Sedlišťím 320, Frýdek-Místek

KARVINÁ

1. místo **Vítek Veselý59**
Gymnázium a SOŠ, Masarykova 1313, Orlová

NOVÝ JIČÍN

1. místo **Johana Adamčíková60**
Gymnázium, Martinská čtvrť 1172, Frenštát
pod Radhoštěm

OPAVA

1. místo **Jarmila Kučerová62**
Gymnázium J. Kainara, Dr. E. Beneše 7/ 586,
Hlučín

Okresní kolo Moravskoslezského kraje

II. kategorie

BRUNTÁL

1. místo **Lenka Přidalová67**
Gymnázium, Sokolovská 34, Rýmařov

FRÝDEK-MÍSTEK

Radka Domčíková.....69
Gymnázium, náměstí T. G. Masaryka 1260,
Frýdlant nad Ostravicí

KARVINÁ

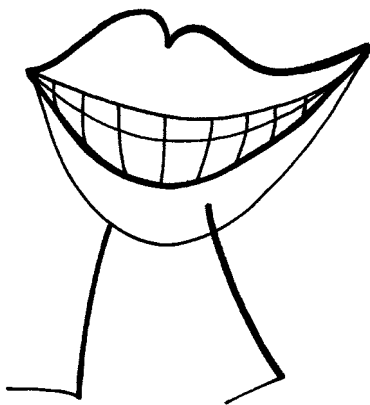
1. místo **Dominika Čechová71**
Gymnázium J. Šabršuly, Mládi 726,
Orlová – Lutyně

NOVÝ JIČÍN

1. místo **Linda Vlčková73**
Gymnázium M. Koperníka,
17. listopadu 526, Bílovec

OPAVA

1. místo **Klára Harazinová75**
Gymnázium J. Kainara,
Dr. E. Beneše 7/586, Hlučín

Vydalo:

**Středisko volného času
Ostrava – Moravská Ostrava,
příspěvková organizace,
se sídlem:**

Ostrčilova 19/2925

702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

ve spolupráci s odbornými porotci okresních
a krajských kol soutěží a okresními metodiky soutěží

Moravskoslezského kraje
jako svoji 19. publikaci.

Ve školním roce 2009/2010 připravili:

Editace: Mgr. Milada Božeková

Ilustrace: Štěpánka Macháčková

Přepis textů: Renáta Hrbotická

Tisk: Repronis Ostrava

Náklad: 200 výtisků

Ostrava, květen 2010

Neprodejné!